

A nőiszabó munkások sztrájkja még tart.

— A munkásság divatszalonát rendez be, ha követeléseit nem teljesítik. —

(Saját tudósítónktól.) A Délmagyarországi szombati számában hírt adott arról, hogy a szegedi nőiszabó munkások sztrájkba léptek. A sztrájk okairól a munkaadók a következőképpen nyilatkoztak:

Reményiné Feldmann Sári a munkások kérelmére mozgalmát indokolatlannak tartja. A követelések túlzottak és teljesítésük esetén a vásárlóközönség óriási megterhelésével járnának. A munkaadók nem akarják a közönséget kiuzsorázni. Már a mai árakat is alig lehet megfizetni. A női divattermek tulajdonosai lehetetlen helyzetben vannak már most is, főként a tisztviselőszállal szemben.

— Az anyagbeszerzés rendkívül nehéz és megregrága. Egy ruhához való szövet — ha hosszas utánjárással megszerezhető — 400 koronába kerül. A cérna és egyéb hozzávalók rettenetesen megrágítják a ruhák előállítását.

— A munkások memorandumában a legkisebb havifizetés havonta 80 korona, ezt egy még gyakorlatlan kislány kapná. Másodrendű kizárólag fizetése 160, másodrendű blúzvarrónőé 200, gyakorlottabbé 240 és elsőrendű varrónőé 320 korona lenne. A munkások 13 korona napidíjat követelnek és nyolc órai munkaidőt: 8-12-ig és 2-6-ig.

— Egyébként az ügyben a munkaadók ötös bizottsága fog határozni.

Kup Gyula nem volt hajlandó nyilatkozni, Turcsányi Béla szintén kijelentette, hogy nem adhat felvilágosítást az ügyről.

Szombaton délből Follráth Gyula iparhatósági kapitány elnöklésével békéltetőbizottsági ülés volt. Félórás tanácskozás után az ülés, amelyen nem jött létre megegyezés, véget ért. Délután a sztrájkolók a Munkásotthonban értekezletet tartottak. Az értekezleten Ábrahám Mátyás szegedi pártelnök indítványára elhatározták a sztrájkolók, hogy — ha a munkaadók hétfőn délig nem adnak kielégítő választ — a sztrájkoló munkások maguk üzem-műhelyt fognak létesíteni, amely a mai megelőkelőbb és fölkapottabb nőiruhatermek

szabásaival és egyéb alkalmazottaival működve versenyt kezd a nagy cégekkel. A munkások műhelyét és szalonját ez esetben már hétfőn berendezik s a szalon a belvárosban szerdán, vagy csütörtökön meg is kezd működését.

Beszélgetünk.

A fahonvéd: A napokban érdekes dolog történt a gulibámmal. Nagy darab papirost ragasztottak rá, amelyen írv állt, hogy mi lesz a rég húzódó perrel? Hát már tudakozódó iroda lesz belőlem?

En: Mindenre jó az, aki a hazát védte.

A fahonvéd: Sokan álltak körülöttem és olvasták az érdekes írást, ami kis és nagy bünsökről regélt, akik közül az egyiket futni hagyják, a másikat meg elítélik.

En: A kíváncsiság emberi szokás. És régi igazság, hogy ami az egyiknek fáj, nem fáj a másiknak.

A fahonvéd: De ami az egyiknek nem szabad, nem volna talán szabad a másiknak sem.

En: Az igazság csak egyféle lehet, ha még egyáltalán van. Nem szabad feledni, hogy az emberek túlzottak és ítélkezni szeretnek.

A fahonvéd: Pedig az írás is azt mondja, hogy ne ítéld, hogy ne ítéltessél.

En: Erről eszembe jut egy história, aminek a boldog béke idején való olaszországi bolyongásaim alkalmával voltam a szem- és fültanuja. Vasárnap volt és betértem egy templomba. A pap éppen prédikált. A hívőket oktatta a tisztas életre, majd arról beszélt, hogy az erkölcsök meglazultak, amire a legékesebb példa, hogy a kis faluban hét vadházasságban levő pár él. Egyszerre csak felemelkedett a helyéről egy katona, aki hibetöleg szabadságon volt otthon és hangosan beszélni kezdett. Tévedés, szent atyám, mert a faluban nyolc pár van. Hiszen tudja, a signorina Marie és...

A fahonvéd: Adta katonája, azt hiszem, fején találta a szöveget.

En: A szög mindig a helyén van, csak néha, gyakran a fej nincsen.

A fahonvéd: Aminthogy az sincs helyén, hogy folyton makszimálunk és mindig fölfelé.

En: Fölfelé megy borban a gyöngy is és a költő azt mondta, hogy jól teszi.

A fahonvéd: A mészárosok, a pékek, a fa-

és szénkereskedők is fölfelé szeretnének menni az árakban és erre pedig én mondom, hogy a maguk szempontjából jól teszik.

En: Hajrá a tánc, csak emelni! A régi nótát már úgy éneklük, hogy addig boldog a szívünk, amíg emelni tud.

A fahonvéd: Az ám ni, a Dugonics-Társaság is beállt az emelők táborába és a saját külön halhatatlanságainak tizzel emelte a számát.

En: És majdnem tiszteleti tagnak választotta meg azt, aki a tartli és alsós írásánál egyebet nem írt.

A fahonvéd: Amivel azt kívánta volna dokumentálni, hogy tiszteli a művészetet, ha az csak kártya-művészet is.

En: Mert a kártyajáték is szép művészet és mester lehet, ki nagykoru.

A fahonvéd: Manapság mindenki mester, ki ebben, ki abban. Ismerek olyant is, aki a szemforgatásban.

En: A Tartuffeoké ma a világ, akiknek nem az a szívükön, ami a szájukon és akik szemben nyájasok, hátmögött pedig minden és mindenkit megrágnak.

A fahonvéd: Ami azt bizonyítja, hogy jó a foguk és elég tág a lelkiismeretük.

En: „A lelkiismeret a közvilág előjoga”. És a szépszavunak az előrecsuszás.

A fahonvéd: Előre csuszunk már mi is, tervezgetjük a második színházat.

En: A kamara-színházat. Szép név, különösen, ha Ibsennel, Hauptmannnal, Heyersmannnal, Materlinckel garnirozzuk.

A fahonvéd: Ugyan lesz-e a második színházból valami?

En: Még a harmadikból is, ha egy direktor kezébe kerülhet. De ha más akarná csak a másodikat is irányítani, kórusban hangzanék föl a jelszó: veszélyben a kultúra!

A fahonvéd: Ezt a zengzetes szót mindig hallok, de sose látom. Azt hiszem, azért nem, mert a zseb kultúrája láthatatlan, aminthogy egyik-másik színházi berekben láthatatlan a művészet is...

ARANYAT VESZEK

5-6-8 koronáig grammonkint.

Brilláns ékszerekért is magas árakat fizetek.

FISCHER K. órák és ékszerész,
a Korzó-kávéház mellett.

Anyá említette, amíg meg nem születtem, sokat járt kávéházba, estélyekre. Egy pillanatra el nem hagyták egymást és nagyon boldogok voltak. Szeretett volna most is menni, de én kértém, maradjon. És nem is ment; amíg apa odavolt, mi beszélgettünk. Az ölben ültem egész este; amikor édesapa megérkezett, oda mentünk hozzá, megöleltük, megcsókoltuk.

Néha megesett, hogy én már ágyban voltam. Ilyenkor csak anyá sietett hozzá és hosszasan csókolóztak. Ez nekem rosszul esett; szerettem volna sírni. Egyszer sírvafakadtam; akkor oda jötték hozzám és megkérdezték, mi bajom? Mikor megmondtam, apa borzasztóan felbőszült, haszontalan kölyöknek nevezett és azt kiabálta, anyá az oka mindennek, mert nagyon elkapat. Ő halk hangon kérte, csitíttgatta, mire apa azt mormogta, a legundorítóbb, ha egy nő úgy szereti a gyermekét, mint az állatok. Anyá csendesen sírni kezdett, édesapa pedig elrohant és bevágta az ajtót mérgesen.

— Látod, haragszik ránk, amiért szeretjük egymást, — zokogta anyám.

En: Odabújtam a mellére, vigasztaltam. És gyűlöltém apát, amiért el akart bennünket szakítani egymástól.

Mindig többet és többet voltunk egyedül. Gyakran arra ébredtem föl, hogy hajnalodik és anyá még mindig felöltözve ül az ágy szélén. A szeméi ki voltak sírva; a szája körül friss törésű ráncok sikkoltak. Hiába várt; apa egész éjjel nem jött. En: szomorú voltam és fél-

tem és erősen összeszorult a szívem, amikor mégis meghallottam a lépteit. Már reggelbe hajlott az idő; a vén vadgesztenyefán rigó füttyült.

— Hallatlan! — mondta apa megdöbbenve és haraggal, amikor anyára nézett. Mért nem feküdtél le már megint?! Ezzel az erővel velem is eljöhettél volna.

— Vártalak... a hangja könnyekbe fult; egész testét zokogás rázta meg.

— Hát ez ostobaság! Meg ne történjék még egyszer! Ha akarsz, jössz velem és lesz minden úgy, mint régen. Ha pedig nem, úgy lefekszel. De ezt a virrasztó-várást megtiltom, ennek nincs értelme! Most menjünk, feküdjünk le.

Odament anyához, megcsókolta szánakozó gyöngédséggel.

— Miklós! Ittál? — riadt fel ő a csókra.

Apa indulatosan nézett rá:

— Már ez is baj? Mit gondolsz, mivel töltöm az éjszakáimat? Talán kártyázzak? Annak jobban örülnél?

— Hát nem jobb lenne idehaza maradni, Miklós? Olyan jó az az ital? Jobb, mint a nyugalom, a béke, a családi boldogság? Miklós, kérlek...

— Asszonybeszéd. Értsd meg végre, hogy nem akarok megpenészedni az itthonülésben. Fiatalok vagyunk; élünk is kell egy kicsit; most kell élnünk. A duruzsoló kandallóra nem kerülhet sor, amikor még 30 éves sines az ember. Jöjj velem te is és minden jól lesz. Még nem távolodtunk el egymástól, de így el fo-

gunk. Meg kell értened ennek az igazságát, Emma.

— Nézd a gyermeked. Egy-két évig várj még, hogy őt is vihezzük. Szívtelenség lenne eselédre bizni s itthol hagyni. Miklós, a gyermeknek csak szülei vannak. Mi magunk fosszuk meg őt ettől? Érezze magát árvának? Hát nem akarsz szeretni a fiadat, akit annyira vártál?

— Emma, te tudod, mennyire szeretem a gyermekünket. De nem egyedül ő a gondolatunk; nekünk magunkkal szemben is kötelességeink vannak. Nem lehet, értsd meg, Emma, nem lehet csak a gyermekünknek élni.

— Nagy baj, Miklós és aligha fogjuk tudni egérteni egymást!

Apa végigsimította anyuska kezét és belenézett a szemébe mélyen:

— Emlékezz rá, Emma, amikor még egészen az enyém voltál, formálhattál, ahogy neked jól esett. Elismerem, most más a helyzet, de annyit — azt hiszem — joggal kérhetek, ne légy egészen a fiadé; hagyj magadból nekem is. Így még megtalálhatjuk egymást, de később!... azt hiszem, elkéstünk vele.

— Megpróbálom — mondta anyá halkán, szeliden, félelemmel, megadással, kis, gyötrő szünet után.

Ezen a napon nem tudtam újra elaludni; ez a „Megpróbálom!” mint valami súlyos közhatal a szívemre. Késő reggelig sirtam valami ismeretlen félelemtől és úgy éreztem, hogy mindenki elhagyott.